

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

REDACTORI: PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, AL. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU, G. C. CRISTESCU
SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STRADA DOANNEI, 20

REDACTOR-ADMINISTRĂTOR
B. P. RADULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR—PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studenții plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

SUMAR:

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.— *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I:* Ministerul domeniilor cu Mihail Constantinescu și altul.

Inalta Curte de casațiune și justiție, secția II: Solomon Avram cu N. Vasserman.

Curtea de apel din București, secțiunea I: Emil Teodoru cu Ministerul de finanțe.

Curtea de apel din București, secțiunea III: Societatea Wiener Creditgesellschaft für Industrie und Handel din Viena cu B. Brucker.

Curtea de apel din București, secțiunea IV: C. Gheorghiu, cu V. Andreescu.

Tribunalul Ilfov, secțiunea I: B. Brucker cu societatea Wiener Creditgesellschaft für Industrie und Handel din Viena.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I.

Audiența dela 24 Noembrie 1910

Președinta d-lui C. R. Manolescu, președinte

Ministerul domeniilor cu Mihail Constantinescu și altul

SUCCESIUNE.—MOȘTENITORI COLATERALI.—REPREZENTAȚIUNE.—
ART. 666 ȘI 667 C. CIVIL.

In linie colaterală, reprezentatiunea nefiind admisă decât pentru frați sau surori ai defunctului, urmează că un nepot de soră, colateralul cel mai apropiat în grad, exclude dela succesiune pe strănepoții din aceea soră, cari sunt mai depărtați cu un grad.

No. 644.— Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de domenii, deciziunea Curții de apel din București, secția III, No. 188 din 1909, dată în proces cu Mihail Stăfănescu și Zoe I. Constantinescu.

S'au ascultat: citirea raportului dresat în cauză de d. consilier M. Iulian; d-l avocat G. Malcoci, din partea recurentului, în dezvoltarea motivelor de casare; d-l avocat I. Oteteleşianu, din partea intimatului, în combateri.

Curtea, deliberând,

Având în vedere că, prin deciziunea supusă recursului, Curtea de apel a admis acțiunea intentată de intimată, în calitate de strănepoți de soră ai călugărului Gherasim Apostolescu, și a obligat pe Ministerul domeniilor să lase în proprietatea și posesia intimatilor averea rămasă dela sus numitul călugăr, avere anume prevăzută în dispozitivul deciziunii supusă recursului; că, pentru a decide astfel, Curtea de apel, după ce a stabilit că, în principiul moștenirea călugărilor se culege de către rudele de sânge, iar nu de către Stat, a constatat că, în speță, intimatii sunt rude cu defunctul Gherasim Apostolescu, și în consecință, a obligat pe Minister să le lase în proprietate și posesie averea rămasă dela sus numitul defunct;

Considerând că Statul, prin avocatul său, a renunțat să susțină motivul I de casare, relativ la dreptul ce ar avea Statul de a culege moștenirea călugărilor; că, urmare acestei renunțări, a rămas definitiv judecat între părți că moștenirea călugărului Gherasim Apostolescu se cuvine rudelor de sânge, iar nu Statului; că, astfel fiind, urmează să se cerceteze celelalte motive de casare invocate de Stat.

Asupra motivului III de casare:

«Violarea art. 666 și 667 cod. civil și exces de putere. Față cu actele de stare civilă, depunerile martorilor, scrisorile de familie prezentate pentru dovedirea rudeniei legitime, reclamanții au pre-

tins moștenirea ca strănepoți de soră ai lui *de cujus*, descendenți din Maria Stefan Precupețu; că aceasta a fost soră a lui Ghiță Lăzărescu, ambii coborându-se din Luxandra Lazăr Pandele, care a fost soră a decedatului călugăr Gherasim Apostolescu. De altă parte, din extractul de deces No. 225 din 1880, al mamei reclamantilor, Maria Stefan Precupețu, se constată că aceasta a murit cu mult înainte de a înceta din viață Gherasim Apostolescu, mort la 1892. Prin urmare, dreptul reclamantilor ca strănepoți de soră ai decedatului, în concurență cu unchiul lor Ghiță Lăzărescu, care acceptase moștenirea, nu putea fi în cazul acesta decât jumătate din întreaga avere, potrivit art. 666 și 667 cod. civil, căci ei nu aveau calitate a reclamă în numele lor propriu, ci numai prin reprezentarea dreptului mamei lor.

«Curtea, respingând această concluziune subsidiară a Statului, de a se reduce pretențiunea reclamantilor la jumătate, de oarece cealaltă jumătate din averea cuvenită lui Ghiță Lăzărescu, a fost câștigată definitiv de Stat, prin sentința cu No. 232 din 1893 a tribunalului Gorj, și deciziunea Curței de apel din Craiova, No. 7 din 1895, a comis un evident exces de putere, violând și textele de lege mai sus citate».

Considerând că, din deciziunea supusă recursului, se constată că Statul a invocat, între alte mijloace de apărare, și pe acela că intimații nu au drept decât la jumătate din averea rămasă dela defunctul Gherasim Apostolescu, de oarece cealaltă jumătate s'ar fi cuvenit lui Gh. Lăzărescu, față de care Statul ar fi avut câștig de cauză; că, Curtea de apel a respins acest mijloc de apărare, pe motiv că eredele în grad succesibil are vocațiune la întreaga succesiune, și că de altfel, Statul, în judecata ce a avut cu Ghiță Lăzărescu, nici nu a recunoscut acestuia calitatea de erede;

Considerând că, din deciziunea supusă recursului, se constată că Gherasim Apostolescu a avut o soră, pe Luxandra Lazăr, care a murit înaintea sa; că aceasta a avut doi fii, pe Ghiță Lăzărescu, cu care Statul s'a judecat întâiu, și pe Maria Stefan Precupețu, mama intimaților, care a murit și ea înaintea lui Gherasim Apostolescu;

Că, la moartea lui Gherasim Apostolescu, se găseau ca rude un nepot de soră și doi copii ai altei nepoate din aceeaș soră, intimații de astăzi; că, în asemenea situațiune, succesiunea se cuvenea lui Lăzărescu, colateralul cel mai apropiat în grad, care excludea pe strănepoții din aceeaș soră, cari sunt mai depărtați cu un grad, de oarece nu pot veni prin reprezentarea unei nepoate a defunctului în acelaș grad cu Lăzărescu, reprezentatiunea nefiind admisă în linie colaterală decât pentru frați sau surori ai defunctului, ceea ce presupune că defunctul ar fi avut mai mulți frați sau surori, pe când în specie, el nu a avut decât o singură soră, din care descind toți colaterali arătați mai sus; că, prin urmare, motivul pe care se bazează Curtea de apel, că eredele în

grad succesibil are vocațiune la întreaga moștenire, pentru a respice cererea Statului, este nefondat în speță, de oarece intimații nu au nici un drept în succesiunea lui Gherasim Apostolescu, fiind excluși de Lăzărescu, care a făcut act de erede, reclamând dela Stat acea succesiune; că, prin urmare, Statul, judecându-se cu Lăzărescu, s'a judecat cu singurul moștenitor care avea calitate să reclame succesiunea lui Gherasim, și că este în drept să respingă, în baza hotărârii definitive obținută față de singurul său contradictor legitim, pe oricine s'ar prezentă pentru a reclama succesiunea lui Gherasim Apostolescu; că, astfel fiind, Curtea de apel, admitând cererea intimaților de astăzi, a violat principiile relative la devoluțiunea succesiunii și la autoritatea lucrului judecat.

Pentru aceste motive, casează.

SECȚIUNEA II

Audiența dela 30 Noembrie 1910

Președința d-lui D. Cuculi, președinte

Solomon Avram cu N. Vaserman

FARMACIE. — DROGHIST. — EXERCITAREA ÎN MOD ILEGAL A PROFESIUNEI DE FARMACIST. — CONSTATAREA CONTRAVENȚIUNEL. — OFICER DE POLIȚIE JUDICIARĂ. — COMPETENȚĂ.

Cu toate că prin art. 25 din regulamentul pentru vânzarea substanțelor farmaceutice se instituiesc anumite organe pentru a revizui exercitarea profesiunii de droghist, totuș, atunci când nu e vorba de exercițiul profesiunii de droghist, ci de exercițiul ilegal al profesiunii de farmacist de către un droghist, orce oficer al poliției judiciare este competent a constată această stare de fapt, de oarece nimitul regulament nu le-a ridicat dreptul consacrat prin art. 6 din legea poliției generale a Statului de a constată orce infracțiune la legi sau regulamente.

No. 3615. — Casată, după divergință, în urma recursului făcut de Solomon Avram, deciziunea Curței de apel din București, secția III, No. 348 din 1910, dată în proces cu N. Vaserman.

S'au ascultat: d-l avocat Max Gaster, în desvoltarea motivelor de casare; d-l avocat M. Antoniadă, în combateri; d-l procuror N. Zamfirescu, în concluziuni.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului de casare rămas în divergință:

«Greșită interpretare și aplicare a art. 25 din regulamentul pentru

vânzarea substanțelor medicamentoase a materiilor toxice din 9 Ianuarie 1900, și violarea art. 138, combinat cu 175 din legea sanitară și a art. 3 și 6 din legea poliției generale a Statului din 1905. Exces de putere. Într'adevăr, din procesele-verbale încheiate de comisarul circumscripției 27 din Capitală, în zilele de 5 Iunie, 19 și 27 August 1909, aprobate de consiliul sanitar superior, s'a constatat că droghistul Vasserman a căleat dispozițiile art. 2 din regulamentul suscitată și art. 138 din legea sanitară, pentru care infracțiuni a fost trimis în judecata tribunalului. Instanța de fond anulează însă aceste procese-verbale ale comisariatului, pentru motiv că el n'ar fi fost competent să facă acele constatări, ci singurele organe competente ar fi cele indicate în art. 25 ult. alin. din regulamentul dela 9 Ianuarie 1900, pe când în realitate acel articol se referă la revizuirea drogheriilor spre a se constata dacă droghistii îndeplinesc toate dispozițiile din regulament, în privința modului lor de funcționare și aprovizionare, fără ca printr'ansul să se atingă dreptul general de constatarea infracțiunilor la legi și regulamente, ce se dă prin art. 6 din legea poliției generale a Statului din 1905 oficerilor de poliție, în cari intră și comisarii și subcomisarii. Judecând astfel, Curtea de apel comite un exces de putere prin aplicarea greșită și violarea suscitatălor texte de lege și dă o hotărâre casabilă.

Având în vedere deciziunea supusă recursului, din care se constată că N. Vasserman a fost dat în judecată pentru că, în calitate de droghist, a preparat în drogheria sa ordonanțe medicale, contravenind astfel la dispozițiunile art. 2 din regulamentul pentru vânzarea substanțelor medicamentoase și toxice din 1890 și art. 138 din legea sanitară;

Că, atât tribunalul, care a judecat în primă instanță pe inculpat, cât și Curtea de apel, care a judecat afacerea după apelul părții civile, recurentul de astăzi, au anulat procesele-verbale încheiate în cauză de subcomisarii de poliție respectivi, și în consecință a achitat pe inculpat;

Considerând că, pentru a anula acele procese-verbale, Curtea de apel motivează că, după art. 25 ultim alin. din regulamentul pentru vânzarea substanțelor medicamentoase brute, comisarii de poliție nu sunt competenți a constata contravențiunile la acest regulament, precum este cea în speță, asemenea contravențiuni trebuind a fi constatate numai de agenții sanitari prevăzuți în citatul articol;

Considerând că art. 25 al regulamentului prevede că drogheriile se vor revizui cel puțin de două ori pe an, de către comisiunile sau persoanele în drept a revizui farmaciile; că, afară de aceste revizii, autoritățile sanitare locale, precum și membrii comisiei farmaceutice și membrul farmacist din consiliile de igienă, însoțiți de agenții administrativi, vor putea vizita neapărat drogheriile pentru a se convinge de stricta aplicare și păzire a acestui regulament, și a încheia procese-verbale despre cele găsite;

Considerând că, această dispozițiune este relativă la exercitarea profesiei de droghist, deoarece persoanele arătate acolo au însărcinarea de a revizui drogheriile; spre a constata dacă se îndeplinesc toate prescripțiile regulamentului în privința modului lor de funcționare și aprovizionare; că atunci când nu e vorba de exercițiul profesiei de droghist, ci de exercițiul ilegal al profesiei de farmacist, asemenea fapt se poate constata de oficerii de poliție judiciară, întrucât un asemenea drept nu le-a fost ridicat prin acel regulament și întrucât ei au drept de a constata în general orice infracțiune la legi și regulamente, după cum formal este arătat în art. 6 din legea poliției generale a statului;

Că, în speță, comisarii cari au încheiat procesele-verbale, au constatat numai faptul material că în drogheria inculpatului s'au preparat medicamente după ordonanțe medicale; că, acele procese-verbale fiind înaintate consiliului sanitar superior, au fost aprobate de acest consiliu, dispunându-se darea în judecată a inculpatului; că, în asemenea împrejurări, obiecțiunea că oficerii de poliție nu pot constata asemenea contravențiuni, fiindcă n'au cunoștințele științifice necesare pentru a constata conținutul preparatului făcut în drogherie, nu este întemeiată, deoarece nu e vorba de o constatare științifică pe care desigur nu o pot face, ci de constatarea unui fapt material, că în drogherie s'au preparat ordonanțe medicale; că, prin urmare, oficerii de poliție putând constata asemenea contravențiuni, ca aceea imputată inculpatului, numai printr'o greșită interpretare a art. 25 din regulament și violarea art. 6 din legea poliției generale a statului, Curtea de apel a anulat procesele-verbale încheiate de acei oficeri, așa că motivul de casare este întemeiat. Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APPEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA I.

Audiența dela 13 Ianuarie 1911

Președinta d-lui Oscar N. Nicolescu, prim-președinte

Emil Teodoru cu Ministerul de finanțe

PENSIUNI.—LEGEA DIN 27 MARTIE 1909.—BENEFICIU ACORDAT FUNCȚIONARILOR CARI AVEAU ETATEA DE 57 ANI LA DATA PROMULGĂREI.

PENSIUNI.—TERMEN DE ÎNSCRIERE.—DECĂDERE.—REGULAMENT.—PUBLICARE TARDIVĂ.

TIMBRU ȘI ÎNREGISTRARE.—APEL CONTRA ÎNCHEERII COMISIUNEL.—PROCEDURĂ GRATUITĂ.—DREPTUL COMUN.—ART. 42 LEGEA PENSIUNILOR.

1° Din combinațiunea art. 1 din legea dela 27 Martie 1909 cu art. 231 din regulament, reese că

legiuitorului a înțeles să facă să beneficieze de modificarea condițiunii de vârstă nu numai pe funcționarii cari în viitor vor împlini vârsta de 57 de ani, dar și pe acei cari în momentul promulgării acestei legi aveau deja împlinită această etate, dându-le dreptul de a fi așezați la pensie pe ziua de 1 Aprilie 1909 și acordându-le un termen de 15 zile pentru a cere înscrierea lor.

2° Regulamentul întocmit în baza art. 64 din legea de pensii dela 27 Martie 1909, nefiind publicat în *Monitorul oficial*, și prin urmare adus la cunoștința celor interesați decât la 25 Aprilie 1909, adică după expirarea termenului dat acelor cari aveau etatea de 57 ani la 27 Martie 1909, ca să ceară înscrierea, urmează că în asemenea împrejurare, dreptul conferit de lege nu este pierdut și funcționarul aflat în condițiunile legii poate cere înscrierea sa și după expirarea termenului prevăzut de regulament.

3° Legea de pensii a făcut o excepțiune la legea timbrului numai pentru pensiunile mai mici de 300 lei, cărora le-a acordat procedura gratuită, iar pentru acele cari întrec această sumă, se aplică dreptul comun, după care apelul la Curte se face cu plata taxei de una sută lei.

No. 4.— S'au ascultat: d-l Emil P. Teodoru și d-l avocat M. Antonescu, în dezvoltarea motivelor de apel; d-l avocat Al. Zăuceanu, în combateri.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Emil Theodoru în contra deciziunii comisiunii pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie cu No. 408 din 14 Mai 1910;

Având în vedere că prin această deciziune comisiunea a recunoscut lui Emil Theodoru un drept de pensie de 462 lei pe lună, cu începere dela 1 Aprilie 1910;

Având în vedere că Emil Theodoru, prin apelul său nu cere modificarea sumei recunoscută de comisiune ca pensie lunară, ci cere numai să i se acorde pensiunea cu începere dela 1 Aprilie 1909, iar nu dela 1 Aprilie 1910;

Având în vedere, pe de o parte, că Emil Theodoru a cerut înscrierea sa la pensie la 3 Februarie 1910; că, pe de altă parte, după principiul general al legii de pensie, constatarea și așezarea drepturilor la pensie ale

funcționarilor pentru vechime de serviciu și pentru înfirmități, se face pe ziua de 1 Aprilie pentru bugetul începător în acea zi (art. 45), iar cererile pentru înscriere trebuie să fie prezentate cel mult până la 1 Martie al fiecărui an, ca să fie luate în considerație (art. 47);

Având în vedere, însă, că apelantul își întemeiază cererea sa pe art. 1 din legea dela 27 Martie 1909, care a redus la 57 de ani etatea dela care un funcționar poate cere pensie, precum și pe art. 231 din regulamentul legii de pensie care dispune că pentru înscrierile ce urmează a se face pe ziua de 1 Aprilie 1909, în urma modificărilor aduse legii pensiunilor prin legea dela 27 Martie 1909, cererile făcute până la 15 Aprilie se vor considera excepțional și numai pentru acest an, ca prezentate în termen, iar actele doveditoare vor trebui să fie prezentate cel mai târziu până la 15 Mai 1909;

Având în vedere că acest regulament a fost întocmit în baza art. 64 din legea de pensii și deci el are putere de lege în ce privește modul de punere în aplicare a legii;

Considerând că, din combinația art. 1 din legea dela 27 Martie 1909 cu art. 231 din regulament, reese în mod învederat că legiuitorul a înțeles să facă să beneficieze de modificarea condițiunii de vârstă nu numai pe aceia care în viitor vor împlini etatea de 57 ani, dar și pe aceia cari în momentul promulgării acestei legi aveau deja împlinită această etate, dându-le dreptul de a fi așezați la pensie pe ziua de 1 Aprilie 1909; că de aceia li s'a acordat termenul de 15 zile, dela 1 până la 15 Aprilie 1909, ca să poată să ceară înscrierea lor la pensie;

Având în vedere că din extractul de pe actul de naștere No. 27/51 liberat de primăria comunei Zimnicea jud. Teleorman, se constată că apelantul este născut la 30 August 1851, că dar el împlinise la 27 Martie 1909 vârsta de 57 ani, și deci are dreptul de a fi înscris la pensie pe ziua de 1 Aprilie 1909 în temeiul legii de mai sus;

Având în vedere că, nu se poate imputa apelantului că nu a făcut cerere de înscriere în termenul dela 1 până la 15 Aprilie 1909, și nici susține că din această cauză el este decăzut din dreptul conferit prin legea dela 27 Martie 1909, căci regulamentul legii de pensii nu a fost publicat prin *Monitorul Oficial*, și prin urmare adus la cunoștința celor interesați, decât la 25 Aprilie 1909, adică după expirarea termenului dat acelor cari aveau 57 ani la 27 Martie 1909, ca să ceară

înscrisura, așa că dacă Emil Theodoru nu a cerut așezarea la pensiu în termenul prevăzut de regulament, aceasta se datorește unui fapt al ministerului; că, în asemenea împrejurare, dreptul conferit de lege nu este pierdut ci rămâne neatins, altfel s'ar ajunge la acest rezultat inadmisibil că aceia ce legiuitorul a acordat pe de o parte, s'a retras în mod indirect, pe de altă parte;

Considerând că, întrucât apelantul nu a fost în putință de a cere înscrierea la pensiu în intervalul dela 1 până la 15 Aprilie 1909, din cauza mai sus arătată, el nu a avut ael termen să ceară așezarea la pensiu cu dreptul acordat prin legea dela 27 Martie 1909, decât termenul obicinuit, prevăzut de art. 47 din legea pensiunilor până la 1 Martie 1910, așa că cererea de înscriere dela 3 Februarie 1910, trebuie considerată ca făcută în termenul și Ministerul de finanțe nu poate să se prevaleze cu temei de dispozițiunea art. 45 din legea de pensii, căci ea nu și are aplicarea în cazul excepțional de față;

Că, dar, astfel fiind, apelul interjectat de Emil Theodoru este întemeiat și cată a fi admis, reformându-se în parte deciziunea comisiei pentru constatarea și regularea drepturilor la pensiu, și recunoscându-se apelantului dreptul de a fi înscris la pensiu cu începere dela 1 Aprilie 1909;

Având în vedere că apelantul cere și cheltueli de judecată;

Având în vedere dispozițiunile art. 140 și 146 pr. civ. și constatându-se că asemenea cheltueli au fost făcute, Curtea, în aprecierea sa, le fixează la suma de lei 200;

Având în vedere că, Emil Theodoru mai cere să i se restituie recipisa administrației financiare a județului Buzău cu No. 10601 din 1910 în sumă de lei 100, alăturată pe lângă petițiunea de apel, pe motiv că apelul ar fi trebuit făcut numai pe timbru de 30 bani;

Având în vedere că, după art. 42 din legea de pensii, apelurile contra decisiunilor comisiei sau ale Ministerului se judecă de Curțile de apel conform dreptului comun, că pentru pensiunile mai mici de 300 lei pe lună procedura este gratuită;

Considerând că din acest articol rezultă că legea de pensii a făcut o excepțiune la legea timbrului numai pentru pensiunile mai mici de 300 lei;

Că, pentru acelea cari întrec această sumă, se aplică dreptul comun, după care apelul contra hotăririlor se face cu plata taxei de lei 100; că, astfel fiind, nu este loc a se restituî sus zisa recipisă.

Pentru aceste motive, redactate de d-l prim președinte, admite.

Semnați: Oscar N. Nicolescu, St. Mladoveanu, N. G. Shina.

SECȚIUNEA III

Audiența dela 9 Decembrie 1910

Președinta d-lui N. Budișteanu, președinte

Societatea Wiener-Creditgesellschaft für Industrie und Handel din Viena cu B. Brucker.

APEL. — TRIBUNAL JUDECÂND ÎN ULTIMĂ INSTANȚĂ. — CONTESTAȚIE. — APEL. — ADMISIBILITATE. — ART. 402 PR. CIVILĂ.

EXECUTUR. — NULITATEA ACTELOR PE BAZA CĂRORA S'A DAT HOTĂRÎREA. — CONTESTAȚIE. — INADMISIBILITATE. — ART. 374 PR. CIVILĂ.

CEȘIUNE. — COMUNICARE. — FORMA EI. — NULITATE. — CONTESTAȚIE LA EXECUTARE. — INADMISIBILITATE. — ART. 374 PR. CIVILĂ.

EXECUTUR. — INTEROGATOR. — INADMISIBILITATE. — ART. 374 PR. CIVILĂ.

1° Chiar când tribunalul judecă fondul unui proces ca instanță de apel, dacă în contra acestei hotăriri se face contestație de una din părți sau de o terță persoană, hotăririle date asupra acestor contestațiuni sunt susceptibile de apel la Curte.

2° Nu se poate invoca înaintea tribunalelor române, pe cale de contestațiune la executarea unei sentințe date de un tribunal străin, nulitatea tratelor cari făceau obiectul procesului, de oarece această nulitate este un motiv de fond ce poartă asupra datoriei în sine, care trebuie invocat cu ocaziunea judecării fondului procesului, iar nu pe cale de contestațiune la executare, căci în acest caz s'ar ataca autoritatea lucrului judecat.

3° Nulitatea comunicării unei cesiuni, din moment ce nu a fost invocată înaintea tribunalului străin care a judecat procesul în fond, deși partea care aveă interesul a o invoca o fost citată în regulă, este acoperită și nu mai poate fi invocată înaintea tribunalelor române pe cale de contestație la executare.

4° Este inadmisibil interogatoriul, când printr'ânsul se urmărește înaintea tribunalelor române redeschiderea fondului unui proces judecat în țară străină, de oarece și acesta fiind un motiv de fond, nu se poate deduce în judecată cu ocaziunea unei contestațiuni la executarea hotărîrii dată de tribunalul străin.

S'au ascultat: d-l avocat C. Țunescu, în desvoltarea motivelor de apel; d-l avocat Athanasiu, în combateri.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de societatea Wiener Credit Gesellschaft für Industrie und Handel din Viena contra sentinței civile cu No. 612 din 1910 a tribunalului Ilfov secția I-a ;

Având în vedere susținerile orale ale părților și actele de care s'au servit ;

Având în vedere că tribunalul Ilfov secția I-a, prin sentința civilă cu No. 245 din 1910, a ordonat a se investi cu formula executorie sentința tribunalului din Viena prin care B. Brucker, croitor din București, este condamnat a plăti societății apelantă astăzi suma de 749 coroane 80 heleri și accesorii, s'a acordat acestei sentințe exequaturul până la concurența sumei prevăzută într'însa, dispunând executarea ei prin corpul portăreilor de pe lângă acel tribunal ;

Având în vedere că sentința tribunalului din Viena fiind investită cu formula executorie și pusă în executare, B. Brucker a făcut contestație pe motiv că tratetele pe baza cărora dânsul a fost condamnat de tribunalul din Viena, au fost anulate de instanțele judecătorești române, anterior sentinței zisului tribunal și că prin urmare obligațiunea dintre dânsul ca debitor și Leo Stein ca creditor cedent al tratetelor către numita societate nu mai aveau ființă în momentul când s'a pronunțat sentința condamnatoare a tribunalului din Viena, și în al doilea rând că cesiunea nu-i poate fi opozabilă întrucât nu i-a fost notificată în conformitate cu regulile de procedură civilă ;

Având în vedere că tribunalul, prin sentința apelată, a admis această contestațiune și a anulat titlul executor și prin consecință și procesul verbal de sechestrul definitiv dresat de portărelul Ion Bădulescu în ziua de 1 Octombrie 1910 în executarea zisei sentințe, s'a scos de sub urmărire averea sechestrată prin menționatul proces-verbal ;

Având în vedere că, în contra acestei sentințe, societatea Wiener Credit Gesellschaft a făcut apel susținând că motivele invocate de Brucker înaintea primei instanțe sunt motive de fond care urmau să fie invocate cu ocaziunea judecării fondului înaintea tribunalului din Viena iar nu pe cale de contestațiune la executare ;

Având în vedere că Brucker, în primul rând, a cerut respingerea apelului ca inadmisibil pe motiv că suma în discuțiune fiind de 749 coroane 80 heleri, cade în competența judecătorului de ocol și deci tribunalul a judecat contestațiunea în primă și ultimă instanță ;

Având în vedere că din desbaterile parlamentare ur-

mate cu ocaziunea votării art. 402 proc. civ., rezultă că chiar atunci când tribunalul judecă fondul ca instanță de apel, și în contra acestor hotăriri se face contestațiune fie de una din părți fie de un al treilea, hotăririle date asupra acestor contestațiuni sunt susceptibile de apel la Curtea de apel ;

Că, prin urmare, incidentul de inadmisibilitatea apelului este neintemeiat și urmează a se respinge ca atare ;

În ce privește motivul de contestațiune că tratetele pe baza cărora a fost condamnat de tribunalul din Viena au fost anulate de instanțele judecătorești din țară anterior sentinței tribunalului din Viena și că prin urmare obligațiunea lui Brucker către Stein, cel ce a cedat tratetele societății, nu mai avea ființă în momentul pronunțării sentinței tribunalului din Viena ;

Având în vedere că, fără a discuta dacă anularea tratetelor a fost făcută anterior sau posterior judecării, înaintea tribunalului din Viena asupra datoriei în sine, acest motiv fiind un motiv de fond, Brucker urma să-l invoce înaintea tribunalului din Viena cu ocaziunea judecării fondului, iar nu pe cale de contestațiune la executare, căci altminterlea s'ar atacă autoritatea lucrului judecat.

În ce privește motivul că cesiunea făcută de Stein societății nu-i poate fi opozabilă lui Brucker, întrucât nu i-ar fi fost notificată conform regulilor de procedură civilă ;

Având în vedere că, deși în fapt cesiunea a fost notificată lui Brucker prin scrisoare recomandată atât de Stein cât și de numita societate, și a fost somat de către societate prin scrisoarea dela 3 Iunie 1909 la plata sumei datorite, căci în caz contrariu îl va da judecății, totuși în ipoteza pusă de Brucher, că nu i-ar fi fost comunicată în conformitate cu regulile de procedură civilă, întrucât a fost citat înaintea tribunalului din Viena asupra fondului, și nu s'a prezentat pentru a opune acest mijloc de nulitate, singura instanță unde putea să se opună, rămâne stabilit că a avut cunoștința de cesiune, și deci această nulitate invocată astăzi s'a acoperit prin autoritatea lucrului judecat ;

Având în vedere că Brucher a mai cerut, în subsidiar, chemarea la interogatoriu a societății, pentru a declara că dânsa nu eră cesionara, ci mandatară lui Stein, și că, prin urmare, fiind mandatară lui Stein, opune acestuia hotărârea de anulare a tratetelor ;

Având în vedere că, prin chemarea la interogatoriu a societății, Brucher tinde la redeschiderea fondului pro-

cesului, prin urmare și acesta fiind un motiv de fond, nu se poate deduce în judecată cu ocaziunea unei contestațiuni la executare, ci trebuia invocat înaintea tribunalului din Viena cu ocaziunea judecării fondului, deci și această cecere de chemare la interogatoriu a societății nefiind întemeiată, urmează a se respinge;

Având în vedere dar, că contestația lui Brucker nefiind întemeiată, urmează a se admite apelul societății și a se respinge contestația lui Brucker;

Având în vedere că societatea a făcut cheltuieli cu taxele apelului și plata citațiunilor în sumă de 150 lei, astfel că, în baza art. 140 din procedura civilă, intimatul Brucher urmează să fie condamnat la plata acestor cheltuieli.

Pentru aceste motive, admite apelul.

Semnați : N. Budișteanu, M. Vidrașcu, M. Gr. Ciocărdia,
D. A. Mavrodin, I. Coandă.

SECȚIUNEA IV

Audiența dela 4 Noembrie 1910

Președinta d-lui C. Sărățeanu, consilier

C. Gheorghiu cu V. Andreescu

ABUZ DE PUTERE.— ELEMENTE.— AGENT JUDECĂTORESC SAU ADMINISTRATIV.— COMERCIANT.— MĂRFURI.— CONFISCARE PE BAZA UNEI ORDONAȚE A PRIMĂRIEI.

Pentru ca delictul de abuz de putere să existe, se cere, ca element esențial, ca funcționarul administrativ sau judecătoresc să facă, în această calitate, pe o persoană să sufere pe nedrept o pierdere oarecare.

Astfel, prejudiciul cauzat unui comerciant de către un agent administrativ, prin confiscarea mărfurilor, când acesta a lucrat pe baza unei ordonanțe a primăriei întemeiate pe textele din legea sanitară, nu mai poate da naștere existenței delictului de abuz de putere, întrucât lipsește tocmai elementul esențial.

No. 489. — S'au prezentat: oponentul, asistat de d-l avocat Marinescu-Bolintin; intimatul în persoană; primăria Capitalei, prin d-l avocat V. Rusu.

Curtea,

Asupra opozițiunii făcută de Costică Gheorghiu, în calitate de parte civilă în contra deciziei corecționale a acestei Curți cu No. 313 din 1910, prin care i s'a respins ca nesuștinut apelul ce a făcut în contra sentinței tribunalului Ilfov secțiunea II cu No. 376 din 1910;

Având în vedere că, prin această sentință, intimatul Vasile Andreescu a fost achitat de delictele de abuz de putere și violare de domiciliu ce i se impută;

Având în vedere actele din dosarul cauzei și susținerile părților;

Având în vedere că, pentru ca această Curte să poată statua asupra pretențiunilor civile formulate de apelant, trebuie ca mai întâiu să constate existența faptului prin care apelantul pretinde că i s'au cauzat pagubele ce a suferit;

Având în vedere că se impută intimatului V. Andreescu, faptele că, abuzând de puterea ce-i da calitatea sa de inspector pe lângă prefectura poliției capitalei, a confiscat pe nedrept marfa ce s'a găsit în magazinul apelantului de precupeție de fructe, coloniale, pescărie conservată și brânzeturi, și că i-a violat în acelaș timp domiciliul;

Având în vedere că, pentru ca delictul de abuz de putere să existe, se cere ca element esențial, ca funcționarul administrativ sau judecătoresc să facă în această calitate pe o persoană să sufere pe nedrept o pierdere oarecare;

Având în vedere că din procesul-verbal cu data de 20 Ianuarie 1909, dresat de R. Mavrichi, comisar șef al circ. III de poliție din capitală, se constată că acesta, în urma ordinelor date de inspectorul de poliție V. Andreescu, intimatul de astăzi, a confiscat mărfurile găsite expuse spre vânzare pe trotuarul din fața magazinului apelantului din str. Cuza-Vodă No. 112;

Având în vedere că, prin ordonanța primăriei capitalei cu No. 4864 din 5 Februarie 1908, se interzice tuturor comercianților cari vând cărnuri și diferite alimente și preparate de natură animală, de a expune în afara prăvăliilor lor cărnuri, pește în butoaie sau coșuri, icre, brânzeturi și orce alte articole alimentare, și se conferă în același timp tuturor ofițerilor de poliție, medicilor comunali, medicilor veterinari și inspectorilor comunali, dreptul de a confiscă toate mărfurile de asemenea natură, care se vor găsi expuse spre vânzare în condițiunile arătate mai sus;

Considerând că, din termenii precisi și categorici ai menționatei ordonanțe, rezultă că inspectorii de poliție au dreptul și chiar îndatorirea de a lua toate măsurile necesare pentru aducerea ei la îndeplinire; că prin urmare, întrucât inspectorul Andreescu a operat în virtutea drepturilor ce-i se confereau prin această ordonanță, nu i se poate impută că în mod arbitrar sau nedrept a dispus prin organul comisarului Mavrichi confiscarea mărfurilor apelantului găsite expuse în condițiuni nepermise de această ordonanță;

Că, deci, lipsește în speță, unul din elementele esențiale ale delictului de abuz de putere;

Considerând că se obiectează de apelant că ordonanța primăriei capitalei, nu și poate produce efectele sale, întrucât nu se întemeiază pe vre-o dispozițiune din lege;

Considerând că, această obiecțiune este neîntemeiată, deoarece ordonanța primăriei capitalei nu este decât interpretarea logică a dispozițiunilor art. 155 din legea sanitară, căci scopul ce se urmărește prin ordonanță este

de a se pune la adăpost publicul consumator de pericolul eventual al infecțiunii cu alimente alterate, ceiace fără îndoială a fost și în intențiunea legiuitorului când a înscris în legea sanitară menționatul text, care prevede că autoritățile vor înlătura din comerț alimentele și băuturile vătămătoare sănătăței;

Având în vedere că nu poate fi vorba, în speță, nici de delictul de violare de domiciliu, deoarece din actele aflate la dosar și din desbaterile urmate în instanță nu se stabilește cu nimic acest fapt;

Având în vedere că din moment ce nu se poate pune în sarcina intimatului Vasile Andreescu nici-unul din delicturile ce i se impută, cererea de despăgubiri civile formulată de oponent este neîntemeiată și prin consecință opozițiunea și apelul său urmează a fi respinse;

Că, pentru considerațiunile de mai sus, proba testimonială cerută de oponent, spre a stabili cuantumul daunelor suferite, este inutilă în cauză.

Pentru aceste motive, respinge.

Semnați : C. Sărățeanu, N. Procopescu, D. Florescu.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIUNEA I

Audiența dela 28 Octombrie 1910

Președinta d-lui I. Manu, judecător-unic

B. Brucker cu societatea Wiener Creditgesellschaft für Industrie und Handel din Viena

CESIUNE. — DEBITOR. — NOTIFICARE. — TERTĂ PERSOANĂ. — ART. 1393 C. CIVIL.

CESIUNE. — NOTIFICARE. — FORȚĂ PROBANTĂ. — ART. 74 PR. CIVILĂ.

1° Potrivit art. 1393 c. civil, cesionarul nu poate opune drepturile sale la o a treia persoană în care se cuprinde și debitorul decât după ce a notificat debitorului cesiunea.

2° Deși forma notificărei unei cesiuni nu este precizată în lege, ea urmează însă a se face după formele cerute pentru înmânarea actelor judecătorești, prescrise de art. 74 pr. civilă, singure cari pot da notificărei o forță probantă și dată certă, notificărea făcută prin simplă scrisoare recomandată neputând fi opozabilă debitorului.

No. 612.— B. Brucker a făcut contestație contra executărei sentinței acestui tribunal cu No. 245 din 1910

S'au prezintat : contestatorul, asistat de d-nii avocați Anghel Athanasiu și Vasilescu; intimata societatea Wiener Creditgesellschaft für Industrie und Handel din Viena, prin d-l avocat Victor Rațiu.

Tribunalul,

Având în vedere contestațiunea făcută de B. Brucker,

prin petițiunea înregistrată la No. 24646 din 1910, în contra executărei sentinței acestui tribunal cu No. 245 din 1910, prin care s'a ordonat investirea cu formula executorie a sentinței tribunalului din Viena, prin care contestatorul de azi, Brucker, este condamnat a plăti societăței urmăritoare suma de 749 coroane și 80 heleri;

Având în vedere că contestatorul invoacă ca motiv de contestație faptul că tratele pe baza cărora dânsul a fost condamnat de tribunalul din Viena, au fost anulate de instanțele judecătorești române, anterior sentinței zisului tribunal, și că, prin urmare, obligațiunea dintre dânsul, ca debitor, și Leon Stein, ca creditor cedent al tratelor către societatea Wiener Creditgesellschaft für Industrie und Handel din Viena, nu mai aveă ființă în momentul când s'a pronunțat sentința condamnatore a tribunalului din Viena, și al doilea că cesiunea nu-i poate fi opozabilă, întrucât nu i-a fost comunicată conform regulilor de procedură civilă ;

Având în vedere că, într'adevăr, din cartea de judecată cu No. 2064 din 1909, a judelei ocolului IV București, investită cu formula executorie, se constată că trata în chestiune a fost anulată ;

Având în vedere că, întrucât obligațiunea dintre cedentul L. Stein și contestatorul Brucker, este anulată prin hotărîrea judecătorească rămasă definitivă și investită cu formula executorie, cedentul nu a putut cedă în mod valabil societăței urmăritoare creanța prevăzută în trata declarată nulă prin susmenționata carte de judecată, și în asemenea caz, această trată trebuie considerată ca nulă și față de cesionar ;

Având în vedere că, în conformitate cu art. 1393 cod. civil, cesionarul nu poate opune drepturile sale la o a treia persoană în care se cuprinde și debitorul, decât după ce a notificat debitorului cesiunea ;

Având în vedere că această notificare, deși forma ei nu este precizată, ea urmează să se facă după formele cerute pentru înmânarea actelor judecătorești și prescrise de art. 74 pr. civilă, singure cari pot da notificărei forța probantă și dată certă ;

Având în vedere că notificărea prin scrisoare, așa cum este făcută în cazul de față, nu poate fi opusă debitorului, și întrucât, după cum s'a constatat mai sus, trata pe baza căreia s'a obținut condamnarea contestatorului înaintea tribunalului din Viena, a fost anulată de instanțele judecătorești române, contestația de față este întemeiată, și ca atare urmează a fi admisă.

Pentru aceste motive, admite contestația.

Judecător-unic, I. Manu.